

במסגרת אירועי מלכת המים

1973

שני נשפי ענק באילת

בהם תיבחרנה:

מלכת שבא

ונסיכת ים־סוף

שני הנשפים יתקיימו במלון "מלכת שבא" לרגל פתיחת המלון המחודש

הנשף הראשון

7.9.1973

בו תיבחר "מלכת שבא 1973"

הנשף השני

8.9.1973

בו תיבחר "נסיכת ים־סוף 1973"

בשני הנשפים תציענה המועמדות הסופיות בתחרות מלכת המים 1973

כשהן מדגימות בגדי חוף של "מווה" מכנסי ג'ינס של "ליו" חולצות "אומן" איפור "הלנה רובינשטיין"

טיפול בשיער: "וולה"

בתוכנית האומנותית:

החלונות הגבוהים - שמוליק

קראוס, ג'וזי כץ, אלי מגן

אילנה רובינא ולהקתה

יעקב בודו. מנחה: גדי יגיל

התופעה של ציטוטים מפירסומי העולם הזה, בחשובים ובגדולים שבעתוני העולם, אינה חדשה. התרגלנו אליה והיא כבר אינה גורמת לנו אותה התרגשות כמו למי שציטוט כזה מהורה לגביו הכרה או הודעת אמינות. רק השבוע, כאשר התכנסה ברומא ועידת התעופה הבינלאומית, ניתן היה לקבל מושג עד כמה מרחיקים־לכת היה זה כאשר הנציג המצרי בוועידה, פואד מורסי, האשים בנאומו כי "ממשלת ישראל הקימה ארגון טירור הנקרא אצבע אלוהים..." לא יכולנו שלא לחייך למיקרא דבריו. המושג אצבע אלוהים הומצא במערכת זו. הוא נולד כאשר נוצר הצורך למצוא כינוי לארגון המיסטורי שפעל ברחבי העולם נגד אנשי ספטמבר השחור ור מחבלים ערביים אחרים, ואשר ממשלת ישראל הכחישה כל קשר אליו. הכינוי פורסם לראשונה מעל עמודי העולם הזה בכתבה שסיכמה את דיוקרב ה־ טירור באירופה (העולם הזה 1848) ואשר נשאה את הכותרת "ספטמבר השחור נגד אצבע אלוהים".

מספר כתבים זרים, שהיו בטוחים כי העולם הזה פירסם לראשונה את שמה של יחידה סודית, מיהרו לאמץ את ישראל ציטוט את העתונים הזרים, "זעם אלוהים" או "עברת יהודה". עתוני ישראל ציטטו את העתונים הזרים, אשר ציטטו את העולם הזה, מבלי להזכיר את המקור, כמוכן. כיום, מבלי שתהיה לנו כבר שליטה על כך, הפך הכינוי שנוצר במערכת למושג ביר לאומי, שמשמשים בו כהגדרה מובנת מאליה אפילו בוועידות בינלאומיות. אבל התחלתי בנושא הציטוט כדי להצביע על תופעה יוצאת־דופן בי תחום זה. אני מתכוון לגיליון האחרון של שבועון החדשות הגרמני דר שפיגל, שבשבוע שעבר לא הסתפק בציטוט אלא פירסם גם את תמונת השער האחרון של גליון העולם הזה (1873), למרות שהמילים העבריות הי

מתנססות על גבי השער ודאי אינן אומרות דבר לקוראיו הגרמניים. היה זה כאשר פירסם שבועון היקרה הגרמני כתבה על פרשת רוברט פסחוביץ', סוחר האמנות הישראלי מסביון, שהורשע לא מכבר בהאשמת הוצאת כספים מבנק שווייצרי. כיוון שמתחילתה זכתה הפרשה לפירסום רב בגרמניה ובשווייץ, זכה גם הסקופ של העולם הזה, על פרשת מלכות המין שהוטמנה למשפטניה ששימשה מתחמה לשופט שדן בפרשה, להדים נרחבים יותר בגרמניה מאשר בישראל.

חנוור עם פסים

אתם באמת עוברים כל גבול, פנה אלי לפני שבוע ידיד, שמעולם לא הטלתי ספק בחוש ההומור שלו. "מה הפירסומת לאורי אבנרי בעמודים הראשונים של העתון! בשביל מה אתם צריכים את זה?!" חשבתיו שהוא מותח אותי. אבל הסתבר אחרת. האבנרי הזה" שהופיעה במדור זו הארץ (העולם הזה 1876) הוא קיבל כלשונה, מבלי להתירם לעובדה שהיא נכללה ב־ מדור סאטירי.

מערכת "זו הארץ" בפעולה בהומור ישראלי

אבל השיא היה ללא ספק, אמרי רתה של אותה נערה, בוגרת תיכון, שהתייחסה בזלזול לטענה שחיים ארלוזורוב נרצח לפני 40 שנה. "הלוא אתם בעצמכם כתבי תם" אמרה הצעירה וציטטה קטע מתוך זו הארץ, בו ניטען כי חיים ארלוזורוב ז"ל מתגורר כרגע בי רובע ברונקס שבניו־יורק ומנהל שם קליניקה משגשגת לטיפול בי עתונאים מטורפים המתעקשים לי גלות פרטים חדשים אודות הירצחו. תגובות מעין אלו מעוררות הר הורים נוגים כאשר לרמת ההומור של הישראלי המצוי. ייתכן ש־ היעלמה של הסאטירה מנף החיים החברתי בישראל בשנים האחרונות, הוא הגורם לכך, שכאשר ניתקל ישראלי בסאטירה אמיתית ומצליי פה — הוא אינו יודע כיצד לעכל אותה, ממש כמו אותו אירופאי שלא שמע מעולם על זברות וצעק למראה הזברה הראשונה שנקרתה בדרכו: "אוי! חמור עם פסים!"

מצד שני ייתכן גם, שכמה תופעות במציאות הישראלית הן כל כך מעוותות ומסולפות, שאף ראי עקום, אפילו מדור סאטירי מעולה, אינו מסוגל להתמודד עימן. כך או כך, למי שעדיין זה עוד לא ברור: זו הארץ הוא מדור סאטירי, הומוריסטי, פארודי, קומי... מה שלא תירצו. אבל בשום אופן הוא אינו כרוניקה. ראו — הוזהרתם!

אבל מערכת דר שפיגל טרחה לתרגם מילולית את כל כותרת השער הארוכה לקוראיה.

** משמאל לימין: אפרים סידון, ב. מיכאל, חנוך מרמרי וקובי ניב (כורע על הריצפה).